

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΙΑΠΩΝΕΖΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Γιαμαζάκι "Ειτζι (1905)

Δυο κόσμοι

"Όταν βρισκω έν' άστέρι
στό θραδινό οδρανό
κι έρχομαι και σου λέω γι' αυτό
λές πώς τό βλέπεις κι έσύ

"Όταν δείχνω ένα πουλί
πού ζητάει μιά μεριά νά κουρνιάσει
στά κλαδιά τών άμυδροών δέντρων
κι αυτό λές πώς τό βλέπεις

Κάπως γίνεται κι ό κόσμος πού βλέπεις
αυτός πού βλέπω
είναι στην πραγματικότητα ό ίδιος

Δέν έχουμε δυο ζευγάρια μάτια
σ' ένα σώμα;

Λοιπόν άν είναι ανάγκη
αυτός μπορώ ν' άφήνω την όραση όλη
σέ μένα;

Κλείνω τά μάτια μου
'Ο κόσμος ξαφνικά χάνεται
μιά ένας όμοιος κόσμος
συνεχίζεται στά μάτια σου

'Αμάνο Ταντάσι (1909)

Προσοχή

Είνα ένα βουνό στην 'Ανατολή
όπου οι άχρηστοι γέροι έγκαταλείπονται νά
πεθάνουν
παρτημένοι εκεί σάν μεταχειρισμένες πέννες

Πολύ λογικό στ' αλήθεια

'Αγαπητοί άναγνώστες
όπωςδήποτε πετάξετε τις παλιές σας πέννες
όμως όχι σ' αυτό τό βουνό
γιατί εκεί
οί άχρηστοι γέροι περιπλανιόνται
όλο δάκρυα

Η φωνή

Κάλυτε μέσ στό χορτάρι
ζούσε ένα νευρικό έντομο,
τό πιο έλάχιστο πλάσμα σ' όλο τόν πλατύ κό-
σμο.

Φοβόταν τόν άνεμο όλη του τή ζωή
κι έτσι για νά ξεφύγει απ' αυτά,

έσκυψε μιά τρύπα, ιδρώνοντας και λαχανά-
ζοντας

Τού χρειάστηκε ένας χρόνος.

Μόλις πήγε στην τρύπα,
άσχισε εύτυχιμένο νά μαζεύεται, όταν
ό πιο λεπτός ζέφυρος σ' όλο τόν πλατύ κόσμο
φύσηξε έλαφρά
κι έριξε ένα λεπτό κομματάκι χόμα μέσα στην
τρύπα.

Τό έντομο, δαγάζοντας
τήν πιο μικρή θλιμμένη κραυγή σ' όλο τόν
πλατύ κόσμο
έξεπνευσε.

Καμιούρα Χατζίμε (1910)

Πώς πρέπει νά είναι ή ποιήσή μου

"Αν ζεις κοντά σ' ένα λόφο
τά बातάρια μπαίνουν στην κάμαρα
και μιά άκρίδα κρίζει πάνω στό ρολόι

Μιά λιμπελούα μόλις πέρασε μέσα απ' τό
απί

Κάθωμαι εδώ μέ τό σάβρακο
και γράφω αυτό τό ποίημα.

Κρατώντας τό πινέλλο γερά,
τραβώντας προσεκτικές γραμμές
γράφω για τόν τρόπο πού ζω

"Όταν παραπονιέμαι για τούς άλλους ή για τόν
κόσμο
όταν νιώθω άπέχθεια ή δυσαρέσκεια,
σημαίνα πώς δέν έχω άκόμη άποκτήσει άρε-
τή λίστη
στό δικό μου τρόπο ζωής

'Η θλίψη κάποιου ή ή εύτυχία του
είναι σάν τόν άνεμο
πού πήρε τή λιμπελούα

Κάθωμαι στό τραπέζι μου έτσι
έλλπίζοντας για μιά πιο βαθιά κατανόηση

Γιοσιόκα Μινόρου (1919)

Νεκρά φύση

Κλεισμένοι στή νύχτα
οί φθινοπωρινοί καρποί ζωηρέουσι
μπροστά στή λεία έπιφάνεια τής φρονιτιάς
Μήλα κι άγγλάδια και σταφύλια